

בבית המשפט העליון בירושלים

רע"פ 4843/02

כבוד השופט א' ריבלין בפני:

אברהם דרור המבקש:

נגד

מדינת ישראל המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בע"פ 71511/02 מיום 2.6.2002 שניתן על ידי כבוד השופטים: ד' ברלינר, ז' המר, נ' אחיטוב

עו"ד ד"ר חיים משגב בשם המבקש:

עו"ד ענת הולתא-סיטבון בשם המשיבה:

החלטה

1. המבקש הורשע בבית משפט השלום בתל-אביב-יפו, ביחד עם אחרים, בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה באיומים ותקיפה. על פי עובדות כתב האישום, המתקון, עולה, כי המבקש היה בעלים של חברה שעסקה, בין היתר, באספקת בטון לקבלנים. בין שתי חברות שהיו בבעלות המתלוננים לבין חברת המבקש נחתם חוזה, במסגרתו סיפק המבקש למתלוננים בטון. משהבין המבקש, כך נטען, כי חובם של המתלוננים לא ישולם, קשר קשר עם אחרים לגביית חוב זה באיומים ובכוח.

2. בית משפט השלום החליט לקבל את הסדר הטיעון שהגיעו אליו המדינה והמבקש. יצוין, כי בית משפט השלום סבר, כי הסדר הטיעון מקל עם המבקש, אך החליט, בסופו של דבר, לא להתערב בהסדר. בית המשפט השית על המבקש עונש מאסר בפועל לתקופה של חמישה חודשים, וצוין, כי אפשר שיומרו בעבודות שירות, לאחר קבלת חוות דעת מהממונה על עבודות השירות (להלן: "הממונה"). המבקש הופנה אל הממונה, אלא שבדרכו אליו נעלמו עקבותיו, והסתבר כי נמלט מהארץ. כאשר שב ארצה, לאחר שנתיים, נעצר מיד והובא

בפני בית משפט השלום למתן גזר דין. המבקש ביקש כי יושלח לקבלת חוות דעת אצל הממונה, ואילו המדינה התנגדה. בית המשפט קבע, כי המבקש ירצה את עונשו בבית האסורים. גם בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש בעניין זה. שתי הערכאות הדגישו את העובדה, כי המבקש הפר את האמון שניתן בו.

3. כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי מופנית בקשת רשות הערעור. מרבית טענותיו של המבקש מופנות כנגד חזרתה של המשיבה מהסדר הטיעון. המבקש מדגיש את העובדה שהמשיבה הסכימה לשחרורו ולצאתו לחו"ל עד להכרעה בבית המשפט המחוזי, ועל-כן לא נכון היה לומר שאין ליתן במבקש אמון. הוא מסביר כי נמלט מן הארץ בשל איומים על חייו. כמו כן טוען המבקש, כי בית המשפט המחוזי חרג מסמכותו כאשר החליט שלא לקבל את הסדר הטיעון בשל אי התייצבותו אצל הממונה. עניין זה, סבור המבקש, נתון לסמכותו של נציב שירות בתי הסוהר.

המשיבה מבקשת לדחות את בקשת רשות הערעור.

4. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובתגובה לבקשה, נחה דעתי, כי דין הבקשה להידחות. מרבית טענותיו של המבקש הועלו כבר בבית המשפט המחוזי, ואין הן מצדיקות מתן רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. די בכך לדחיית הבקשה. אוסיף, לגופו של דבר, כי המבקש, מיד לאחר מתן פסק דין בעניינו, ברח מהארץ למשך תקופה ארוכה. עובדה זו מחלישה עד מאוד את טענתו, כי ברח בשל איומים על חייו. יתרה מזאת, עד היום לא הציג המבקש ראיה כלשהי שיש בה כדי לחזק את טענותיו אלה. אשר לטענותיו האחרות של המבקש, בית המשפט המחוזי התייחס גם לטענת המבקש בדבר ההחלטה להתיר לו לצאת מהארץ, וציין שאין בהחלטה זו כדי לשנות מן העובדה כי הפר את האמון שניתן בו. אף אני אינני רואה טעם שלא להסכים עם הדברים האלה. אשר לטענת הסמכות, בית משפט השלום הדגיש בפסק-דינו, כי, "אהיה מוכן לשקול את ביצועה בעבודות שירות לאחר קבלת חוות-דעת הממונה...". לפיכך, ברור כי החלטתו של בית משפט השלום להשית על המבקש בסופו של יום עונש של מאסר בפועל, הייתה בסמכותו ובשיקול דעתו.

אשר על כן - הבקשה נדחית.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו במזכירות הפלילית של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו, ביום

8.7.2002 בשעה 10:00.

ניתנה היום, טז' בתמוז תשס"ב (26.6.2002).

שׁוֹפֵט

העתק מתאים למקור P02.02048430 / אמ
נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח.
רשם

בבית המשפט העליון פועל מרכז מידע, טל' 02-6750444
בית המשפט פתוח להערות והצעות: pniot@supreme.court.gov.il
לבתי המשפט אתר באינטרנט: www.court.gov.il